

כל החבורה. יגאל ה"שומר", אינני יודע אם היה בקבוצה או שנודע לו העניין, מיהר אל קאמל לחלה, אך עד שוחר, השודדים כבר הסתלקו. החבורה הגיעה ליסוד המעלת שכולם ערומים ויחפים. היחיד שהצליח להשתאר וכל בנדיו עליו היה הנער עמנואל. שמו אל הפטר הגיע בלי המאור שלו... כאשר נודע המעשה בתל-חי אמרה דרכלה: "אווי ואבוי! לקחו משומרניק את הנשך!".

AIROU נוסף בו הצעיר עמנואל AIRU באילת השחר (נקראה אז ניגימת אל סובח).

מה הייתה אז אילת השחר? - הייתה חצר שנותרה מחווה של איכרי ראש-פינה. חצר לא גדולה עם שורת בניינים וקיר נמוך ששגר את החצר. כאשר התישבה במקום "קבוצת פבזנר" שהתאגנה במלטה, הפכו את בנייני העربים לחדרי מגורים. חלונות החדרים פנו לצד דרום. לילה אחד (היה זה כבר אחרי הנסיגת מאכבע הגליל) הותקפה החצר באופן פתאומי, יריות נורו מכיוון שני השבטים הגדולים - זנוגיה והייב, שנרו ליד הירדן.

השתרעה בהלה, שומר המקום - אדם גבולה ושם - נתף היסטריו. עמנואל היה באחד החדרים, לך רובה, פתח חלון בשקט ויראה. אחד התוקפים נהרג והיתר ברחו.

הותקפה נדהפה בזוכתו של בן ה-16. הדבר עשה רושם גדול בישוב הצעיר.

אני ניצلت פעם מפגש מקרין עם אחד משוטרי הגבול כדי לעبور דרוםה. כאשר חזרתי למיטה אחורי אותה עזיבה מבוהלת היה עלי להביא לבת - שבע בדגניה בגדים ושמיכות וחיפשתי הזדמנות לעبور.

פגשתי במקרה בכפר גלעדי את אברהם בולגרי איש "השומר" לשעבר ששימש כשוטר מיוחד (P.S.) והוא מוצב במעבר הגובל.

בקשתתי ממנו שייחכה לי, רצתי ברgel עד מלטה, שם לקחת את החמור שלנו ששימש להובלת מים (הפרדות הרוי היו בדגניה), העמסתי עליו את החפצים וירדתי מהר לכפר גלעדי.

לקחתתי מה שבא ליד, בגדים, ודברי יום יום. אם הייתי יודע כמה יקרה בעתיד הקרוב הייתי לוקח מהבית דברים אחרים²¹... בינוים נתה הים לעروب, אבל הבחוור חיכה לי כפי שהבטיח. ירדנו ברgel. הצטרכו אלינו עוד שניים שחיפשו הזדמנויות לעبور, והלכנו בחשיכה עד יסוד המעלת. אני עוד המשכתי לאילת